

A NIBELUNG - ÉNEKKAR KÍSÉRLETI ELŐADÁSÁBAN

Szigfrid délutánoként a parkban iszogatót a régi szabadtéri színpaddal szembeni padon. Egy vászonszatyorból vette elő a sörös dobozait, ráérősen kortyolgatott belőlük. Nagyjából három cigaretta per doboz sebességgel keringett a világűrben a többi szilárdal, folyékonnal, és légneművel együtt a park piros padeszkáján üldögélve, ha az időjárás kedvére valónak találta. A megviselt szatyor megszólalásig hasonlított arra az alacsonyán szálló felhőre, amelyiket átsodort a szél az ipartelepek gyárkémeinyei fölött, amitől aztán az a felhő elköszönt fehérségétől, kormányozhatatlanná vált, összeesett, akár a sérült tüdő, és lezuhant egy belvízzel borított napraforgótáblába. A célnak azonban nyomorodottsága ellenére megfelelt, mérete és teherbírása semmi kívánni valót nem hagyott maga után. Két útjelző firkával tette egyedivé Szigfrid ezt az úgynevezett *hesszián* szatyrot, amelyiken valamelyik pénz- elverde logója kékllett. *Semmi nem igaz, mindent szabad.* A másik oldalon, ugyancsak filctollal odakanyarítva az ismert utcai igazságok egyike feketéllett. *A valóság olyan illúzió, amit a pia tartós megvonása idéz elő.* Valószínűleg úgy gondolta, hogy ezzel védetté nyilvánítja mindkettejüket a *Szigfrid és Szatyra Mikrokozmosz* védjegy alatt, vagy csak unatkozott, nem tudni.

Szigfridet kamaszkorom végnapjai óta ismertem, ifjú éveink legjavát együtt töltöttük. Azokhoz a napokhoz szükség is volt mindkettőnk részvételére, annyi minden történt bennük, beleértve az éjszakák legtöbbszörét is, hogy ha rajta akartuk tartani kezünket a dolgok pulzusán, akkor meg kellett kétszerezni hatékonyságunkat.

Aztán a történelem alkonyának közeledtével úgy gondoltam, hogy talán egy kamasz elvekre támaszkodó házasságkötéssel átmenetileg megállíthatom az éppen távozni készülő időt. Azt a korszakot próbáltam toldozgatni, amelyikben otthonosan is lehetett mozogni, és amelyikben otthonosan is mozogtunk, csak éppen véget ért. Gondoltam, védőhálóval megóvhatom legalább a lelkét az összezúzódástól és egyéb maradványait pedig a hulladékteleptől.

Becserkészttük Hildát, akit feleségül is vettem Szigfrid önzetlen és hathatós közreműködésével. Hiába prüszkolt kezdetben még az együttlét gondolatától is az én Hildám, annál inkább akartam a dolgot. Szigfrid pedig remek stratégia volt, és a házasságkötő teremben már úgy nézett rám megzabolázhatatlannak tartott választottam, mint egy istenre, aki épp megbocsát minden nemsokára bekövetkezőnek. Legyen az a nemsokára bekövetkező jó, legyen az rossz, vagy éppen semmilyen.

Szép kis házasságkötés volt. A tanúk – a húgom és Szigfrid – késtek, a szülők is késtek, ott álltunk a múmárvánnyal fedett asztal előtt a Családi Intézetben és tanácstalankodtunk. Mögöttünk az üres széksorok végében középen ült közös cimboránk meglehetősen koros édesanyja, és a meghatottságtól vagy illendőségből pityergett egymagában, fejkendője sarkával itatgatva fel a könnyeit. Néha egészen hangosan sírt, mintha méreginjekciókat vizionálna egy texasi ítéletvégrehajtóban, ahol mindketten leszíjazva fekszünk leendő halottas ágyunkon, a házasság előtti szexuális életünk különös kegyetlenséggel történő lemészárlásáért elítélve. Még

csak meg sem nyugtathattam, mert már foglyul ejtett a ceremónia, nem mozdulhattam a pulpitus elől. A személyzet ugyanis ki tudta állítani a szükséges két tanút. Az anyakönyvvezető nő a keresztbevetett széles nemzetiszín szalagjával ott állt velünk szemben, előírásos, sminkkel tökéletesített mosolyával, és várta, hogy a magnetofon megszólaljon, de annak nem akaródzott megszólalni. Pedig egy finom kis Ten Years After számot vettem fel, egy libegős, kedves dallamot, tele szabadság illúzióval és a jövő minden napjára kamat nélkül meghitelezett boldogsággal. Aztán az erősítőhöz nyúlt az anyakönyvvezetőnk, megtalálta a hangerő szabályozó gombját, és már hallatszott is Alvin Lee éneke, nagyjából a dal közepének tájékáról. Ceremóniamesterünk megállította a magnetofont, visszatekerte a szalagot az elejére, ami elég sokáig tartott, miután a magnó kuplungtárcsái, ékszíjai rég letöltötték már a szolgálati idejüket. Aztán mégis felcsendültek a mi nászindulónk hangjai, a zászlóval átkötött anyakönyvvezető (a kaméliás comb modellje – erre nem volt szabad gondolnom közben, hogy megőrizsem a komolyságomat, és persze másra sem tudtam gondolni, mint erre – a kaméliás comb modellje, a kaméliás comb modellje), szóval a combos, faros anyakönyvvezető nő mindenféle olyat mondott, amit maga sem hitt el. Ez azonban nem számított különlegességnek, mert a nyilvánosságnak szánt beszédek történelmük és időszerűségük elmúltával továbbra is afféle spanyolfalként működtek. Mögöttük vette fel a tiszta alsóneműt és az alkalomhoz illő ruhát a pucér valóság, ezért nem akadt fenn ezen az eljárásí módon senki. Csak a gondolkodás történelme köszönt el, a kellékek maradtak.

Néztem az anyakönyvvezető nőt, a hangja elenyészett hamarjában, és ha rajtam áll, nem csak gondolatban veszek búcsút a hűségtől azonnal, hanem valóságosan is berontok azok közé a combok közé ott helyben, és a karnyújtásnyira előttem duzzadó mellekkel lenyomatot készítek az arcom mindkét oldaláról. Tovább nem juthattam, mert az anyakönyvvezető rám nézett, és igent kellett mondanom.

Felhúztuk a karikagyűrűket, aláírtuk a nagykönyvet és mehetünk amerre akartunk. A magnetofonszalagot visszakértem, ismerősünk lassú sírdogálásba csöndesedő anyját megölegettük, aztán hivatalosan lesétáltunk az emeletről, le az utcára, süttött a délutáni nap és percekben belül megérkeztek a szülők. – A Zaporozsec megmakacsolta magát, megtelt a karburátor benzinnel, azt vártuk, hogy kiszellőzzön, utána meg a gyertyát is beköpte, drótkéfézni kellett, mosakodni, mert könyékig olajosok lettünk, képzelhetitek! – mondták. Szigfrid is előkerült a húgommal, akit szintén Hildának hívtak (mennyi mennyei véletlen!), ismeretlen csillogás mindkettejük szemében, mi a francot csináltak eddig? Némi háborgások után – miért nem vártatok meg bennünket – elindultunk a közeli vendéglő felé, ahol a rendezvénytermet kibéreltük a hozzávaló lakodalmas étkekkel, italokkal együtt. Lassan beindult minden, csak én kezdtem szorongani, mert vészesen közeledett az este.

Úgy alakult, hogy épp aznap játszották le John Lennon és a Plastic Ono Band Some Time in New York City című lemezét teljes terjedelmében a rádióban. A teljes terjedelmében spanyolfalul azt jelentette, hogy valóban elhangzik mindegyik felvétel, ugyanabban a sorrendben, ahogyan a lemezen van, és nem kommentálja műsorvezető a felvételek művészeti színvonalát és mondanivalóját, miközben szép lassan elmúlik az első szám. Miután friss kiadású és lényeges lemezeket nem lehetett kapni, maradt a rádió. Már létezett sztereo adás is, számomra semmit nem jelentve, mert mono-ban utaztam. A pénzügyi háttér miatt.

Még délelőtt beállítottam a kétsávós Teslát, meg a Sirius rádiómat a nászajándékként kölcsönkapott lakásban, hogy csak indítanom kelljen, ha elérkezik az idő. No, igen. Csakhogy ez a lakás egy másik városkában, az étteremtől tizenöt kilométernyire, és négy vasúti megállóval odébb volt. Nyolckor elbúcsúztam a kellőképpen megütköző, tiltakozó vendégkoszorútól meg Hildámtól és futva érkeztem az állomásra, pillanatokkal a vonat indulása előtt. Már másodjára hallgattam végig az egész lemezt, mire Hilda becsengetett és kezdetét vehette a házasságunk.

Aztán nem sokkal az esetet követően Szigfrid elvette a húgomat. Ennyire irányított bennünket közös vágányra rendező pályaudvarunk állomásfőnöke, asszonyaink neve is azonos kellett, hogy legyen, még ha talán véletlenül is.

Telt-múlt a jövő, a sodrást kihasználva rábíztuk magunkat az áramlatokra, hátha valami jobb világban kötünk ki annál, mint amelyik éppen omladozik és alapja lesz az elkövetkező évtizedek szellemi és ezzel minden egyéb hanyatlásának.

Jó messzire kerültünk egymástól. Szigfridet rendre megvezette a húgom, lévén jó sűrű a vére és a bugyija meg mindig túl szűk. Szigfrid rendszerint külföldön dolgozott, hogy egyre több pénzt keressen és emiatt egyre több pénzt költhessenek felesleges dolgokra addig, amíg megint nem lesz egy megveszekedett vasuk sem. Szigfrid sem tudta, hogy ennek mi értelme, de nem kereste se a kérdéseket, se a válaszokat. Mással volt elfoglalva. A húgom is. Egzotikus tahókra specializálódott, a multikulturális magánéletre tért át apránként, majd véglegesnek tekinthető életformának is ezt választotta.

Az én Hildám meg belebolondult a testépítésbe, versenyekre járt, és olyan rondán nézett ki már a végén, hogy a lakásban sem mutatkoztam vele szívesen együtt ugyanabban a helységben. Egyszerűen szégyelltem magamat a külseje miatt. Hentente tizennégy tómondatban érintkeztünk egymással. Jó reggelt, jó éjszakát. Ezt hét alkalommal mondtuk ki az otthonunkban az utolsó fél évben hétfőtől vasárnapig. Akadtak kivételek is, de az átlag valahogyan így festett. Egy pocsék napon ráhagytam az edzőjére és leléptem. Felültem a távolsági buszra, irány Szigfrid. Akkor még együtt élt a húgommal, de már náluk is a végjáték zajlott. Másnap találtam egy kiadó lakást itt a park túlsó oldalán, aztán beköltöztem és aludtam pár napig. Ennek már vagy tíz éve.

Egy parkolóházban dolgoztam, abban a mindenki által jól ismert kalitkában ültem a kijáratnál és pénzt szedtem el az autósoktól. Úgy öt-hat évig. Aztán egyszer nálam járt az ismerősöm, és azt mondta, hogy olyan a lakásom, mint egy pakli tarot kártya. (Mindenféle színesek fedték a falakat, indiai abroszok, képek, tárgyak.) Mintha a *Megvilágosodás Angyala* pusztán örömszerzési céllal párosodna a *Kegyelem Angyalával*, pontosabban hátulról dugná asztalomra döntve a *Kegyelem Angyalát a Rejtély Angyalának szeme láttára!* Ez a szem pedig egy falba fúrt lyukon keresztül figyelne ezt a véget érni nem akaró aktust.

Ilyesmit éreztem, miközben karon fogott a felismerés, hogy felvilágosítson a részletekről.

Nem sokáig gondolkodtam, egy hét múlva már hirdettem is a Táltos Kuckót. *Horoszkóp a holnapról. Gyűrűvarázs. Nagy biztonsággal és tudományos igényvel valószínűsíthető események a jövőből. Roland szerelme. Megvalósult jóvendőlések, megvalósítható holnapok. Günther, jós és elementalista.*

A biztonság kedvéért a kisebbik szobát jósának (már ahogy a népek a jósdát elképzelik) rendeztem be, mert mit lehet tudni? Hallottam, hogy léteznek a városban ilyen helyek, meg boszorkányklubok, és arra alapoztam, hogy az összes háborodottból talán jut még a táltos, jövendőmondó és elementalista Günthernek is. Milyen szép is lenne a semmiből pénzt szaporítani! Aztán a környékére se mennék a parkolóháznak, sőt! Semmiféle dologháznak nem mennék a környékére!

A Günther név csak úgy rám talált, a messziről jött idegen mindig többet mond a népeknek, mint a hazai, talán a Szigfridhez tapadó tudatalatti ismeretek miatt is választhattam, nem tudom. Az írásképe, idegensége volt a lényeg. Az elementalista (természetszellemista) meg egy hangzatos blöff, miként az összes többi. Szellemi szabadfoglalkozás, ez a hivatalos formula is rímelt az egészhez. Szinte sugallta a spiritalitást.

Az érdeklődés elképesztett. A bevétel is. Két hét után vettem egy határidő naplót, hogy ne legyen torlódás. Semmi különöset nem tettem, hagytam beszélni a kedves vendéget, mintha közben a Megvilágosodás Angyala pusztán örömszerzési céllal hátulról dugná asztalomra döntve a Kegyelem Angyalát a Rejtély Angyalának szemeláttára. Amolyan kedvcsináló gyanánt a kitarulkozáshoz.

Pár mondat után kiderült, hogy mire vágyik, mit érez megvalósíthatatlannak a kedves vendég, nekem csak némi korszerű hókuszpókusz öntettel kellett leborítanom az óhaját, mint közeljövőben bekövetkező eseményt, és ettől mindjárt át is szakadt a célszalag. Ezzel az eljárással kivétel nélkül mindenki nagyon elégedett volt, tekintélyes létszámú vendégkör alakult ki a rendszeresen visszatérő kíváncsiakból, akik jó híreket keltettek azzal, hogy amit előre megmondtam, az be is következett. Még szép, hogy bekövetkezett, csakhogy az nélkülem is megtörtént volna, de erről érthetően mélyen hallgattam. Persze közben bújtam a szakirodalmat, elolvastam, amit csak lehetett, bővítettem, alakítottam a dolgokon, aztán amikor már volt miből, megvettem a lakást is. Szóval ment az üzlet, megy azóta is, habár néhány éve áttértem a minőségi ügyekre. Kevesebb alkalom nagyon drágán. Parvenüknek és hasonszőrűeknek. Például már gyűrűvarázst sem vállalom, mert nem illik ebbe a képbe. A gyűrűvarázs az, amikor a csapra vert hordóból a feleség karikagyűrűjén fehér bort csorgatsz át, ez hatástalanítja a férj szexuális erejét lenullázó mágiát. Ezt nagyon szerették, én meg arra gondoltam, hogy mit művelhetnek a férfiak ezekkel az asszonyokkal, ha arra gyanakszanak, hogy valami rontás miatt döglenek mellettük horkolva éjszakánként. Vagy húzódoznak a nap bármely szakában, ellentétben a kezdetek időtől és helytől független ostromaival. A kicsorgott bort megittam (teszem kapszulájába zárva a rontást), aztán amikor megürült a huszonöt literes szerderfa hordó, feltöltöttem és ment tovább a dolog. Nem firtattam a clitoris felelősségét, de nem rejtettem véka alá azt sem, hogy a csábítás trükkjeinek vannak bizonyos külső jegyei és tartozékai is. Többnyire előrevetítettem annak eshetőségét is, hogy csak a sokadik gyűrűvarázs hoz majd eredményt, ha nagyon megtapadt az átok.

A butaság fagyöngye, gombája, parazitája lettem. A Hülyeség Vámosa (nem egy Vámos Rousseau), egy gyengéd sarlatán, akit tenyerükön hordanak az istenek.

Szigfrid meg olyan utat választott, amelyik ide vezette a szabadtéri színpad elé, hogy délutánonként nagyjából három cigaretta per doboz sebességgel keringjen a

világúrbán a többi szilárdal, folyékonnal, és légneművel együtt a park piros pad-deszkáján üldögélve.

Volt egy Ural motorja, de nem árulta el, hogyan és milyen áron jutott hozzá. Gyanítottam csupán, hogy köze lehet elkótyavetyélt lakásának ehhez a motormatuzsálemhez. – Oldalkocsis, akár aludhatsz is benne, ha rád esteledik –, csak ennyit mondott az egészről. Szovjet mércével mérve is – finoman szólva – masszívnak számított. A városzéli kertes övezetben tartotta egy pajtában, amelyik egy özvegyasszony telkének végében állt. – Télen-nyáron porszáraz a hely, de a biztonság kedvéért még egy sátorlappal is leterítettem. Azzal a régi terepmintás katonával, amit köpenynek is lehetett használni.

Az özvegyasszonyról csak annyit mondott, hogy a pajtahasználat fejében tavasszal felássa a kertjét, mást nem kell érte tennie. Majd amikor már jó idő lesz, feltölti benzinnel azt a motort, és bejárjuk vele Bácskát, Baranyát. Meg Zalát. Elmegyünk Répáshutára a Bükkbe. Csak kellene egy benzineskanna, hogy megtankolhassa azt a csodás Uralt. A porszáraz tankot, amin a nikkelezett tanksapkát kulccsal lehetett zárni, nyitni.

Elképzeltem kettőnket az Ural nyergében, amint Bácskát, Baranyát, Zalát bejárjuk és szétnézünk a Bükkben, mondjuk Répáshuta főutcájáról, az iskolával a hátunk mögött. Szigfrid meg elindul a Vegyesboltba a védetté nyilvánított szatyrával, balról a *Semmi nem igaz, mindent szabad*, jobbról *A valóság olyan illúzió, amit a pia tartós megvonása idéz elő* oltalmazza lépteit, ügyelve az egész *Szigfrid és Szatyra Mikrokozmosz* biztonságára. Alaposan megdolgoztattam a vizuális fantáziámat, de már a benzinvásárlásnál elakadtam.

A szatyrában folyton hordott egy kapucnit, a fillérekbe kerülő, igen tartós, és meleg NDK gyártmányú kabátokon volt ilyen még a történelem alkonyának kezdetén. Drapp műszőr belül, zöldes textilutánzat kívül, és a gallér alá patentok rögzítették. Szigfrid azt mondta, hogy ez a lecsatolt és levitézlett kapucni egy varázscuklya, és ő Albriktól lopta el egy óvatlan pillanatban évekkal ezelőtt. Albrik törpe volt, és egy Banyatanya (ez a város egy boszorkányfészek) nevezetű boltot üzemeltetett a vasútállomással átellenben lévő buszmegállóban. Máguskellékekkel, varázseszközökkel, afrodisziákum hamisítványokkal, illatos olajokkal, világító ruhákkal kereskedett többek között. A világító ruhák valahol egy németországi raktárban heverték, amíg Albrik rájuk nem talált. Tiger Morse, ez a flúgos amerikai a hatvanas években találta fel az elektromosan kivilágított női ruhákat beépített elemekkel. (*"I am living proof that speed does not kill"* azaz kb. én vagyok az élő bizonyítéka annak, hogy a *speedsebesség* nem öl. Ezt hirdette. Saját fordítás, azért ilyen. Így sem látom az értelmét, ahhoz túl messze van.) Tiger Morse állítólag mindent megvett, ami csillogott. Az első popruha-boltját *Paraphernaliának* nevezte el. Ott állt New York gyémántokat, szőrméket, vagyont érő karórákat árusító boltjai között azon a nyílgyenes utcán Paraphernalia felirattal a homlokzatán a boltja, és tojta neki a bővli-fialta milliókat. Albrik ebből az elfekvő készletből szemelgetett, de úgy látszott, feleslegesen, mert egyáltalán nem lett a ruhákból kelendő portéka erre felé.

Szigfrid azt állította, hogy ha magára veszi a varázscuklyát, láthatatlanná válik, és tizenkét ember ereje költözik belé. Ezt a leépülés jeleként értékeltem.

Hetente többször is találkoztunk, leültem mellé, hoztam pár sört, szendvicseket, meg legtöbbször tökmagot. Néztük, hogyan hordják el apránként a szabadtéri színpad tégláit és más darabjait a gátlásoktól nem szenvedő ismeretlen tettesek, aztán általában közös elhatározással rátörtük az ajtót a memóriánkra. Mi lehet azokban a raktárakban ott a zárt ajtók mögött? Negyven láda lezsírozott magnószalag? Utak? Tévedések, amelyek jó döntéssé értek mostanra?

Összehasonlító és részletgazdagító gyakorlatokat tartottunk. Ezt mindenki megpróbálja, ha már kellő idő telt el ahhoz, hogy nagyjából teljesen megváltozzon minden a környezetében. Ha mondjuk pár évtizede nem járt volna azon a vidéken, ahol dicsőségének teljes fénye ragyogott rá egykoron, nem is találna el az utcákon, a boltokról, italmérésekről, emberekről nem is beszélve. Úgyhogy mindössze egybevetettük, egymáshoz mértük a változásokat, olykor minősítettük, legtöbbször a szar jelzővel. Merthogy szarul éreztük magunkat lépten-nyomon. Hiába volt meg mindenem, nem hiszem, hogy külön közérzet jutott volna nekem, mint Szigfridnek. Nosztalgiairól szó sem volt, csak összerakó játékról. És a föld nevű bolygó, meg a szabadtéri színpad közé hamarosan odakerülő egyenlőség jelről. Eltörött dallamról, makacs ismétlődésekről, amelyek csak tágultak és elleptek mindent, de nem haladtak semerre sem.

Többször megesett, hogy egy szőke (a kora után ítélve nyilván festett) nő gyalogolt végig a padunk előtti gyalogjárón, kezében vászontáskával. Ment egyenesen tempóban keresztül a parkon, a bezárt Halászkert vendéglő mellett a házak szélében kanyargó mellékútra.

Néhol elővillant, amit a teste már rejtegetett. Egy szőke lány arca és alakja derengett fel előttünk, ahogyan jobban megfigyeltük, egy lányé olyan helyszínről, ahol mindketten, azaz mindhárman megfordulhattunk. Egy szőke lány tekintete, valahonnan. Jellegzetes arcvonások, fejtartás, mozdulat. Bizonyára már többször elment előttünk, talán tízszer, lehet, hogy százszor is, mire észrevettük. A felismerésünket követő, nagyjából nyolcadik alkalom táján egyeztettünk: – Ismerős valahonnan. Olyan, mint a Peternák nője volt. A Meláké.

Melák a hosszúra nőtt szakmunkás, oldalra fésült barna hajjal, fekete szemmel, állandósult mosollyal és jó kedéllyel kiintett az egyik díszbokorból, aztán visszabújt az emlékezetünkbe.

A Kuplung zenekart igyekeztünk infúzióra kötvé életben tartani akkoriban egy ifjúsági klubban, ennek a zenekarnak volt a gitárosa a Melák. A Peternák Gyuri. Egyik kutuját Kuplungnak, a másikat Féknek hívták. Innen a név. A zenekari infúzió meg azt jelentette, hogy felszerelés nem lévén a kultúrotthonban, Videoton hangfalakból, kölcsön erősítőkkal –pár elpusztíthatatlan Regent (NDK) segítségével – kellett a próbákra és a heti klub-estekre életre kelteni a Kuplung nevezetű házi együttest. A forrasztópáka játszotta ezeken az újraélesztési kísérletekben a főszerepet. Az összes szólót, látványos akkordváltást és lúdbőröztető riffet.

Mindennek dacára a négy menetet minden héten lenyomta a Kuplung anélkül, hogy ismételte volna bármelyik számot is. Az igaz, hogy Ideges – az orgonista – a *Zsötem* (!) hangjaiból akár húsz perces parafrázisokat is ki tudott kerekíteni, de nem bánta senki, mert a színpad előtti homály ettől egyetlen sötét, ringatózó testté változott, és hát valójában a táncestek egyik célja ez volt. Eggyé válni, ahányszor csak lehetőség adódik rá. Általános nyáladzások, mondta erre Melák.

Az ő kedvenc összeborulása a *Lady Jane* volt. Hibátlanul játszott mindíg, és még a szövegét is tudta. Semmi hallás utáni hablaty, hanem egy Rolling Stones kottás könyvből az eredeti. Általában igyekezett rávenni a többieket, hogy minőségi zenét játsszanak. Ez persze számára a Stonest jelentette, egyben gitár (az a majdnem tökéletes Gibson utáncat) tudásának felső határát is. Az pedig nem is volt olyan kevés, ha jól belegondolunk. Ettől függetlenül Lufuty minden alkalommal óriási sikert ért el a *Mária volt* című számmal, amelynek hallatán Melák rendre megjegyezte, hogy hánynia kell. Lufuty csupán erre a számra állt színpadra, öltöny, selyeming, csillogó cipő, fényesen hullámos sötét haj, bűgő hang. Modell egy divatbemutatóról, aki véletlenül dalra fakad, és aztán úgy marad örökre. Egy lányfogó a város valamelyik nyugalmas TMK részlegéből. (TMK? Máris mondom: Tervszerű Megelőző Karbantartás. Egy részleg a gyár végén akkoriban. Nem tapadt késztermék az ott dolgozó néhány szakember kezéhez, ellenőriztek, helyreállítottak, normaidőket írtak felül. Állam voltak az államosításban.)

Innen volt ismerős nekünk ez a vászontáskás nő ott a park piros paddeszkáján üldögélve, ahol Szigfrid nagyjából három cigaretta per sörös doboz sebességgel keringett a világűrben a többi szilárdal, folyékonnal, és légneművel együtt, és én olykor mellészegődtem. Ez a nő volt *A Melák Nője*, amikor még nem rejtegette a teste őt a külvilág elől.

Melák váratlanul öngyilkos lett. Lúgot ivott. Nem tudni miért lett öngyilkos és miért éppen lúgot ivott, hiszen akkor már igazán lett volna miből válogatnia mindenféle más, kevésbé rettenetes megoldás közül. De ő a lúgot választotta és meghalt. Nyáron történt, csak akkor tudtuk meg, amikor előkeveredtünk az életünkből augusztus vége felé. A lányt nem láttuk többé, a Kuplung szétszéledt, és minket is elsodort valamilyen áramlat lakatlan szigetet keresni. Vagy másért. Mit akarhat az ember egy lakatlan szigettel? Benépesíteni? Mentünk, mert azt hittük, nem jó ott, ahol vagyunk.

Ez akkoriban történt, amikor még nem készítettek magukból két lábon járó bombát a vallássérültek. Repülőgép eltérítés is alig akadt, épp csak az elsők történtek meg, általános megrökönyödést, felháborodást keltve. Túl az ingerküszöbön, ott ahol az emlékezet túr. Azt hittük, rosszabb már nem lehet. Paraphernalia; kirakataiban a futófénnyel átkötött Sometime in New York City.

Egyszer aztán számomra is váratlanul felálltam a padról és megszólítottam a nőt, amikor odaért. – Nem te voltál a Peternák Gyuri barátnője? A Meláké, aki gitározott.

Megállt, letette lába mellé a vászontáskát, és azt mondta:

– Mária volt – aztán felvette a vászontáskát és ment tovább arra, amerre szokott.

Megittuk a maradék sört, kiballagtunk a parkból, Szigfrid jobbra, én balra, vissza a világba. Szigfrid felvette Albrik csuklyáját, hogy ne lássam, meg egyébként is tizenkét ember erejére volt szüksége ahhoz, hogy még aznap hazajusson.

